

Arrest

nr. 325 900 van 28 april 2025
in de zaken RvV X en X / XI

Inzake: **X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van:**
 X - X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekers, hun moeder en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 november 2024 inzake J.Y.G.L. (hierna: verzoeker) en G.V.L.T. (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 13 december 2024, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder de dossiernummers X en X. Aangezien verzoekster de halfzus is van verzoeker en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 25 november 2022 als begeleide minderjarigen samen met hun moeder M.L.T. en met haar partner, de vader van verzoeker J.F.G.F..

Op 30 november 2022 dienden M.L.T. en J.F.G.F. een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in naam van de verzoekers als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 29 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 29 december 2023 dienden zij een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van de Raad nr. X van 29 april 2024 werden deze beslissingen bevestigd. M.L.T. en J.F.G.F. gingen niet in cassatieberoep. De beslissingen in het kader van deze verzoeken zijn bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de wet van 15 december 1980.

2.2. Op 3 juni 2024 dienden verzoekers in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 23 oktober 2024.

2.4. Op 28 november 2024 nam de commissaris-generaal de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)' in hoofde van verzoekers. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden aangetekend verzonden op 29 november 2024.

2.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.(...) Y.(...) G.(...) L.(...) (°(...)), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit de stad Bogota en woonde in de wijk Ruba Rincon. Hier verbleef u bij uw moeder Mallory en vader J.(...) Y. (...). U ging naar school voor ongeveer vijf jaar.

U verliet Colombia samen met uw moeder M.(...) L.(...) T.(...) (O.V. (...), CG (...)), uw vader J.(...) F.(...) G.(...) F.(...) (O.V. (...), CG (...)) en uw halfzus G.(...) V.(...) L. (...) T.(...) (O.V. (...), CG (...)). Op 24 november 2022 namen jullie in Bogota het vliegtuig en vlogen naar Frankrijk. Hierna kwamen jullie met de trein naar België.

Op 30 november 2022 dienden uw moeder M.(...) en uw vader J.(...) F.(...) een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 29 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 29 december 2023 dienden zij een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 29 april 2024 een arrest (nr. 305806) velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder en uw vader gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 3 juni 2024 dienden u en uw halfzus G.(...) V.(...) elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw eigen verzoek verwijst u naar de problemen zoals reeds uiteengezet door uw moeder en vader. U herhaalt dat indien uw vader het geld niet betaalde aan zijn afpersers (leden van de bende Tren de Aragua), dat hij, en bij uitbreiding de rest van uw gezin, met de dood werden bedreigd. Deze bedreigingen hebben ertoe geleid dat jullie Colombia moesten verlaten.

Ter staving van uw verzoek heeft u volgende documenten voorgelegd: uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, de geboorteaktes van uw halfzus, moeder en vader, twee documenten betreffende de ontheemding van uw moeder in 2006, communicatie en foto's inzake jullie problemen van afpersing en foto's van vuilzakken waarin lichamen gevonden werden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit de verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw moeder M.(...) en vader J.(...) F.(...) aanhalen ter staving van hun verzoek van 30 november 2022, waarvoor de weigeringsbeslissing vanaf nu definitief is.

De door u ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die uw moeder en vader reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Uw moeder en vader hebben de door u ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat uw gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zagezegde afpersing en de hieruit volgende doodsb bedreigingen – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald. Het CGVS oordeelde in het verzoek van uw moeder en vader dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 305806, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Zelf heeft u in uw land van herkomst nooit enige persoonlijke problemen meegemaakt (CGVS, p.7). Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissing betreffende het verzoek van uw vader, die eveneens werden hernomen voor uw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in uw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat uw moeder ondertussen geen relatie meer heeft met uw vader (CGVS, p.5). Daarenboven keerde uw vader terug naar Colombia en verblijft hij daar tot heden (CGVS, p.5). Sinds zijn terugkeer, kende hij tevens geen problemen meer in Colombia (CGVS, p.7). Zijn terugkeer en het feit dat hij probleemloos zijn leven kan verder zetten in Colombia doet nogmaals ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De voorgelegde identiteitsdocumenten (paspoort, identiteitskaart en geboorteaktes) staven louter uw identiteit en die van uw familieleden, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. De overige documenten, namelijk twee documenten betreffende de ontheemding van uw moeder in 2006, communicatie en foto's betreffende jullie problemen en de foto's van vuilzakken waarin lichamen werden gevonden, werden evenzeer voorgelegd door uw moeder en vader in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en werden dan ook beschreven in hun beslissing, zoals toegevoegd aan het administratief dossier. Zij slaagden er met deze documenten niet in om het ongeloofwaardige karakter van jullie vermeende problemen om te buigen, hetgeen evenzeer voor u geldt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende

groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, V.(...) L.(...) T.(...) (°(...)), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren in Florencia, gelegen in het departement Caqueta, maar leefde in de stad Puerto Rico, Caqueta. Hier verbleef u bij uw grootmoeder, daar uw moeder naar Bogota ging om er te werken. In 2020 ging u met uw grootmoeder naar Bogota. Eerst verbleef u er twee maanden met uw grootmoeder in het appartement van uw oom. Daarna ging u bij uw moeder wonen. U verbleef in de wijk Suba Rincon. In 2022 keerden jullie terug naar Caqueta. U ging naar school tot het achtste jaar middelbaar.

U verliet Colombia samen met uw moeder M.(...) L.(...) T.(...) (O.V. (...), CG (...)), uw halfbroer J.(...) Y.(...) G.(...) L.(...) (O.V. (...), CG (...)) en de vader van uw halfbroer J.(...) Y.(...), tevens ondertussen ook de ex-partner van uw moeder, J.(...) F.(...) G.(...) F.(...) (O.V. (...), CG (...)). Op 24 november 2022 namen jullie in Bogota het vliegtuig en vlogen naar Frankrijk. Hierna kwamen jullie met de trein naar België.

Op 30 november 2022 dienden uw moeder M.(...) en uw halfbroers vader J.(...) F.(...) een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 29 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 29 december 2023 dienden zij een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 29 april 2024 een arrest (nr. 305806) velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw moeder en uw halfbroers vader gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 3 juni 2024 dienden u en uw halfbroer J.(...) Y.(...) elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw eigen verzoek verwijst u naar de problemen zoals reeds uiteengezet door uw moeder en uw halfbroers vader. U herhaalt dat indien J.(...) F.(...) het geld niet betaalde aan zijn afpersers (leden van de bende Tren de Aragua), dat hij, en bij uitbreiding de rest van uw gezin, met de dood werden bedreigd. Deze bedreigingen hebben ertoe geleid dat jullie Colombia moesten verlaten.

Ter staving van uw verzoek heeft u volgende documenten voorgelegd: uw paspoort, identiteitskaart en geboortekte, de geboortektes van uw halfbroer, moeder en J.(...) F.(...), een medisch attest waarin een echografie van uw hals wordt voorgesteld, twee documenten betreffende de ontheemding van uw moeder in 2006, communicatie en foto's inzake jullie problemen van afpersing en foto's van vuilzakken waarin lichamen gevonden werden.

B. Motivering

Voorreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit de verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw moeder Mallory en haar ondertussen ex-partner J.(...) F.(...) aanhalen ter staving van hun verzoek van 30 november 2022, waarvoor de weigeringsbeslissing vanaf nu definitief is.

De door u ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die uw moeder en J.(...) F.(...) reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Uw moeder en J.(...) F.(...) hebben de door u ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat uw gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde afpersing en de hieruit volgende doodsb bedreigingen – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald. Het CGVS oordeelde in het verzoek van uw moeder en J.(...)

F.(...) dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 305806, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Zelf heeft u in uw land van herkomst nooit enige persoonlijke problemen meegemaakt (CGVS, p.10). Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissing betreffende het verzoek van J.(...) F.(...), die eveneens werden hernomen voor uw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in uw hoofdelementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat uw moeder ondertussen geen relatie meer heeft met J.(...) F.(...) (CGVS, p.6). Daarenboven keerde J.(...) F.(...) terug naar Colombia en verblijft hij daar tot heden (notities CGVS halfbroer J.(...) Y.(...), p.5). Sinds zijn terugkeer, kende hij tevens geen problemen meer in Colombia (notities CGVS halfbroer J.(...) Y.(...), p.7). Zijn terugkeer en het feit dat hij probleemloos zijn leven kan verder zetten in Colombia doet nogmaals verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De voorgelegde identiteitsdocumenten (paspoort, identiteitskaart en geboorteaktes) staven louter uw identiteit en die van uw familieleden, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. Het medisch attest waarin een echografie van uw hals wordt voorgesteld, zegt voorts enkel dat u een onderzoek diende te ondergaan, maar toont geenszins aan dat u medische problemen zou kennen. Bovendien zegt dit document helemaal niets over uw vermeende vrees bij terugkeer naar Colombia. De overige documenten, namelijk twee documenten betreffende de ontheemding van uw moeder in 2006, communicatie en foto's betreffende jullie problemen en de foto's van vuilzakken waarin lichamen werden gevonden, werden al voorgelegd door uw moeder en J.(...) F.(...) in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en werden dan ook beschreven in hun beslissing, zoals toegevoegd aan het administratief dossier. Zij slaagden er met deze documenten niet in om het ongeloofwaardige karakter van jullie vermeende problemen om te buigen, hetgeen evenzeer voor u geldt. (...)."

De analyse van de subsidiaire beschermingsstatus is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 2.4.1.

3. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal overweegt dat zij hun verzoeken volledig baseren op het relaas van hun ouders, hetgeen niet het geval is. Verzoekers verwijzen naar hun verklaringen en hun kwetsbaar profiel en menen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming. Te meer gezien de huidige veiligheidssituatie in Colombia, waartoe zij nog citeren uit landeninformatie.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

4.2. Stukken

Verzoekers voegen geen bijkomende stavingstukken toe aan het verzoekschrift.

4.3. Beoordeling

4.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

4.3.4. In het kader van de verzoeken om internationale bescherming van de moeder van verzoekers en de vader van verzoeker (M.L.T. en J.F.G.F.) – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekers werden ingediend als vergezellende minderjarigen – oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 305 806 van 29 april 2024 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat niet aannemelijk werd gemaakt dat M.L.T. en J.F.G.F. door de bende ‘*Tren de Aragua*’ werden afgeperst en met de dood werden bedreigd waardoor ze Colombia dienden te verlaten omdat zij deze afpersers niet langer konden betalen; zij geen bescherming hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten; zij niet aannemelijk maakten dat zij niet elders in Colombia kunnen ontkomen aan hun belagers; er geen indicaties zijn dat zij nog actief worden gezocht; het politiek profiel van verzoeksters familie in België geen element is voor de toekenning van internationale bescherming; de ontheemding van de moeder van verzoekers geen actuele vrees inhoudt; dat in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moest worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Verzoekers dienen op 3 juni 2024 in eigen naam verzoeken om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

4.3.6. Op 23 oktober 2024 werden verzoekers gehoord.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien verzoeker geoordeeld dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen

dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In hoofde van verzoekster considereert de commissaris-generaal dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekers kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

4.3.7. Tijdens de persoonlijke onderhouds verklaren verzoekers dat zij een eigen verzoek om internationale bescherming indienen omwille van de bedreigingen aan het adres van hun ouders (administratief dossier verzoeker, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23 oktober 2024 (hierna: NPO verzoeker), p. 6-7); administratief dossier verzoekster, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23 oktober 2024 (hierna NPO verzoekster), p. 9-10).

4.3.7.1. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard omdat:

(i) uit de administratieve dossiers blijkt dat hun verzoeken om internationale bescherming in wezen uitsluitend berusten op dezelfde gronden als deze die hun moeder en verzoekers vader aangehaald hebben ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvan de beslissing definitief is (arrest van de Raad nr. 305 806 van 29 april 2024). In dat verzoek hebben ze immers de vermeende problemen met bende Tren de Agua aangehaald. Verder werden er geen persoonlijke problemen aangehaald;

(ii) de moeder van verzoekers heeft geen relatie meer met de vader (het initiële doelwit van de bende) van verzoeker. Daarenboven is verzoekers vader teruggekeerd naar Colombia en verblijft hij daar tot op heden en kent hij er geen problemen meer. Zijn terugkeer en het feit dat hij probleemloos zijn leven kan verder zetten in Colombia doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielmotieven;

(iii) de documenten die werden neergelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen;

(iv) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3.8. Na lezing van de administratieve dossiers dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekers ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

4.3.8.1. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift stellen dat de vrees die hun moeder en verzoekers vader hebben geuit – met name de vrees om slachtoffer te worden van de bende Tren de Aragua –, eveneens in hun hoofde geldt, erkennen zij aldus dat zij zich voor hun verzoeken om internationale bescherming (minstens ten dele) steunen op dezelfde gronden als deze die hun moeder en verzoekers vader aanhaalden ter staving van hun verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 305 806 van 29 april 2024, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal van 29 november 2023,

werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van hun moeder en verzoekers vader. In huidige bestreden beslissingen wordt op goede gronden overwogen als volgt:

“Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit de verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw moeder M.(...) en vader J.(...) F.(...) aanhalen ter staving van hun verzoek van 30 november 2022, waarvoor de weigeringsbeslissing vanaf nu definitief is.

De door u ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die uw moeder en vader reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Uw moeder en vader hebben de door u ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat uw gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde afpersing en de hieruit volgende doodsb bedreigingen – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald. Het CGVS oordeelde in het verzoek van uw moeder en vader dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 305806, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Zelf heeft u in uw land van herkomst nooit enige persoonlijke problemen meegemaakt (CGVS, p.7). Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissing betreffende het verzoek van uw vader, die eveneens werden hernomen voor uw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in uw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat uw moeder ondertussen geen relatie meer heeft met uw vader (CGVS, p.5). Daarenboven keerde uw vader terug naar Colombia en verblijft hij daar tot heden (CGVS, p.5). Sinds zijn terugkeer, kende hij tevens geen problemen meer in Colombia (CGVS, p.7). Zijn terugkeer en het feit dat hij probleemloos zijn leven kan verder zetten in Colombia doet nogmaals ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.”

En:

“Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit de verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw moeder M.(...) en haar ondertussen ex-partner J.(...) F.(...) aanhalen ter staving van hun verzoek van 30 november 2022, waarvoor de weigeringsbeslissing vanaf nu definitief is.

De door u ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die uw moeder en J.(...) F.(...) reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Uw moeder en J.(...) F.(...) hebben de door u ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat uw gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde afpersing en de hieruit volgende doodsb bedreigingen – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald. Het CGVS oordeelde in het verzoek van uw moeder en J.(...) F.(...) dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 305806, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Zelf heeft u in uw land van herkomst nooit enige persoonlijke problemen meegemaakt (CGVS, p.10). Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissing betreffende het verzoek van J.(...) F.(...), die eveneens werden hernomen voor uw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in uw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS nog dat uw moeder ondertussen geen relatie meer heeft met J.(...) F.(...) (CGVS, p.6). Daarenboven keerde J.(...) F.(...) terug naar Colombia en verblijft hij daar tot heden (notities CGVS halfbroer J.(...) Y.(...), p.5). Sinds zijn terugkeer, kende hij tevens geen problemen meer in Colombia (notities CGVS halfbroer J.(...) Y.(...), p.7). Zijn terugkeer en het feit dat hij probleemloos zijn leven kan verder zetten in Colombia doet nogmaals verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.”

Door in het verzoekschrift te ontkennen dat zij hun asielmotieven volledig baseren op het relaas van hun ouders en vervolgens alsnog te verwijzen naar dezelfde motieven, hun verklaringen in dit verband te hernemen, een vrees voor vervolging te poneren door te stellen dat hun moeder persoonlijk werd bedreigd en

het geen verschil uitmaakt voor de benadeelden dat de relatie tussen hun moeder en de vader van verzoeker ten einde is gelopen, vermogen verzoekers geen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoekers betogen dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar hun eigen vrees, kan de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud vaststellen dat verzoekers ruimschoots de tijd en gelegenheid hebben gehad om alle redenen uiteen te zetten die hen verhinderen om naar Colombia terug te keren. Zij hebben echter nagelaten nieuwe concrete elementen uiteen te zetten en beperken zich tot de motieven die hun ouders reeds aan bod lieten komen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. In de bestreden beslissingen worden deze motieven van verzoekers onderzocht en beoordeeld, zodat verzoekers niet kunnen volhouden dat de commissaris-generaal de motieven die zij hebben aangebracht, niet heeft onderzocht.

Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

4.3.8.2. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift nog naar de veiligheidssituatie in Colombia, wijzen op de aanwezigheid van gewapende groeperingen, een stijging van gewelddadige sterfgevallen en de ernst van de situatie aldaar.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC.

Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst (administratief dossier verzoeker, 'verklaring DVZ' d.d. 26 juni 2024, vraag 10; administratief dossier verzoekster, 'verklaring DVZ' d.d. 26 juni 2024, vraag 10.) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers

voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het de grootstad Bogota worden beoordeeld, waar verzoekers tot aan hun vertrek uit Colombia woonden. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekster kort voor hun vertrek in 2022 een tijdje bij haar grootmoeder in het departement Caquetà heeft gewoond.

De grootstad Bogota blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in de grootstad Bogota – waar zij hebben gewoond tot aan hun vertrek uit Colombia – niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen, is immers dezelfde, ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Bogota is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In het departement Caquetà is er wel sprake van een gewapend conflict. De Raad sluit zich aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat het bestaan van een gewapend conflict in dit departement niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade meebrengt ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen, is immers dezelfde, ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

4.3.9. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

4.3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing zorgvuldig moet voorbereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig door een gespecialiseerde *protection officer* werden gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

4.3.11. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftientig door:
A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS, griffier.

De griffier,

M. DENYS

De voorzitter,

A. DE SMET